

Krajtsovits Katalin

A mélyben

Fogalma sem volt róla, hogy került oda, ahol volt, a mélyben, a sötétségben. Néha mocorgást érzett maga körül, mintha apró lábak tapogatnák az utat, talán bogarak, lárvák...nem tudta, hisz semmit nem tudott magáról sem, hogy kicsoda, micsoda...

Csak érezte, hogy egyre inkább tágulna, nőne, csak szomjasan itta a nedvességet, amit mintha a magasból öntenének, és leszivárog oda a mélybe, ahol ő épp terjeszkedik. Néha melegebb is volt odalent a megszokottnál.

Álmodott sokat...szeretett álmodni, mert akkor nem ott lent a sötétben volt. Valahol máshol, ahol látni, kik és mik veszik körül és kicsoda, micsoda ő valójában...mert nem tudta még mindig, csak nőtt, toltta magát felfelé... Gyökereket eresztett, hogy támaszkodni tudjon, és rendületlenül tört a magasba. Mind nedvesebb és melegebb lett körülötte minden, ahogy nyúlt.

És egyszer csak megtörtént a csoda...kibújt a földből, csöppnyi alakját előntötte a tomboló fény, ahogy zuhogott rá a nap sugara...

Körülötte számos társa ujjongott...

Millió fűszáltól zöldült a rét...